

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3171/2024
04.02.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Добриле Страјина и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Тодоровић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 273/2024 од 24.05.2024. године, у седници одржаној 04.02.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 273/2024 од 24.05.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 273/2024 од 24.05.2024. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 904/2023 од 29.11.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је тужена обавезана да му на име накнаде нематеријалне штете исплати износ од 470.000,00 динара и то: на име умањене животне активности 180.000,00 динара; на име претрпљеног физичког бола 150.000,00 динара; на име душевних болова због страха 140.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 29.11.2023. године, као дана пресуђења па до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд тужену обавезе да му на име накнаде материјалне штете у виду издатака на име лечења исплати 3.607,08 динара, са законском затезном каматом почев од дана пресуђења па до исплате, као неоснован. Ставом трећим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 183.544,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана када наступе услови за извршење па до исплате.

Апелациони суд у Београду је, пресудом Гж1 273/2024 од 24.05.2024. године, ставом првим изреке, одбио као неосновану жалбу тужене и потврдио пресуду Првог

основног суда у Београду П1 904/23 од 29.11.2023. године, у ставовима првом и трећем изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23), у вези одредбе у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, за одлучивање о посебној ревизији тужене.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете коју је тужилац претрпео услед напада и повређивања од стране трећег лица, у вези са обављањем послова и задатака свог радног места. Побијана пресуда којом је тужбени захтев тужиоца усвојен донета је применом одредбе члана 164. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05...75/14), 154. став 2, 173, 174, 177. и 200. Закона о облигационим односима, на основу утврђеног чињеничног стања да не постоји допринос тужиоца насталој штети, као и на основу утврђеног интензитета и трајања претрпљених физичких болова и претрпљеног страха, те степену умањене животне активности тужиоца. Одлука на коју се тужена у ревизији позива није од утицаја на одлучивање о посебној ревизији, имајући у виду да се не заснива на истом правном основу и чињеничном стању као у овој парници.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 441. Закона о парничном поступку, прописано је да је у парницама из радних спорова ревизија увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У свим другим случајевима, ревизија није дозвољена, осим уколико се тужбени захтев односи на новчано потраживање. Тада се примењује општи режим допуштености овог правног лека према вредности спора побијаног дела, у смислу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку. Том одредбом Закона прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску

противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради накнаде штете тужилац је поднео 15.03.2023. године, а вредност предмета спора побијаног дела је 470.000,00 динара.

Имајући у виду да ово није парница у радном спору која за предмет има заснивање, постојање или престанак радног односа (код којих је ревизија увек дозвољена), а да је побијана вредност предмета спора испод 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија тужене није дозвољена.

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**